

PĂRINTELE
SERA FIM ROSE
† 2 SEPTEMBRIE

ORTODOXIA CA MOD DE VIAȚĂ

Nu trebuie să ne izolăm de realitățile lumii de astăzi; trebuie să învățăm a folosi cele mai bune lucruri pe care ni le oferă lumea, căci tot ceea ce este bun în lume arată către Dumnezeu și trebuie să folosim aceasta. Prea mulți oameni cad în greșeala mărginirii Ortodoxiei la slujbele bisericii, la rugăciuni și la lectura unei cărți duhovnicești. Adevărata ortodoxie, însă, cere o dăruire care implică fiecare aspect al vieților noastre. Cineva ori este ortodox tot timpul, ori nu este nicidecum cu adevărat ortodox. De aceasta, trebuie să ne dezvoltăm o perspectivă ortodoxă asupra lumii și să trăim potrivit ei.

Cât despre fatalismul celor ce cred că omul trebuie să fie rob al „duhului vremurilor”, acesta este dezaprobat de experiența fiecărui creștin vrednic, căci viața creștină este o luptă împotriva duhului fiecărui veac, de dragul veșniciei.

Nu te încrede prea mult minții tale; gândirea trebuie rafinată prin suferință, altfel nu va rezista încercării acestor vremuri crude. Cât de multă nădejde este pentru cei ce nu se încred lor prea mult și nu îi critică peste măsură pe ceilalți! Și cât de puțină nădejde este pentru cei ce fac altminteri! Încercările psihologice ale viețuitorilor din vremurile de pe urmă vor egala încercările fizice ale mucenicilor. Dar pentru a rezista acestor încercări trebuie să trăim în altă lume. Încearcă să ții minte că întreaga lucrarea creștină este locală – aici și acum, între mine, Dumnezeu și cel de lângă mine.

Sursa: ortodox.md

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 8 septembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Nașterea Maicii Domnului
Mărti 9 septembrie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 13 septembrie	08:00 18:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas Vecernia și Litia
Duminică 14 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Înălțarea Sfintei Cruci

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

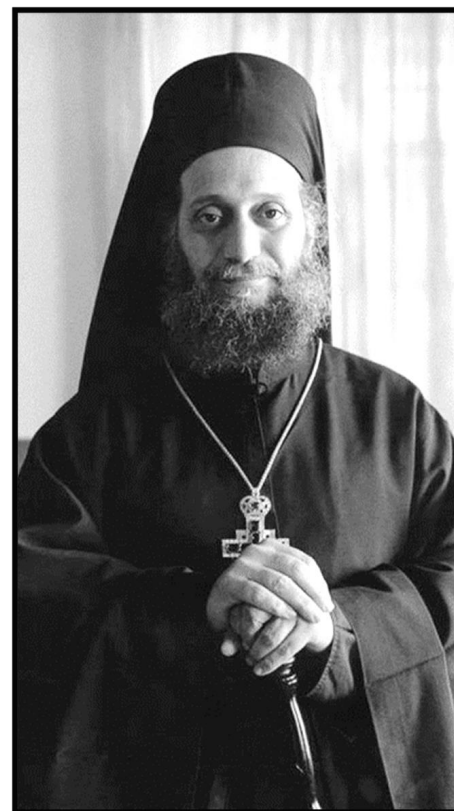
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Să-și facă educația prezenței inimii la Dumnezeu, acolo unde își desfășoară arhitectura, acolo unde face inginerie, acolo unde ară cu plugul...
omul să aibă o relație cu Creatorul.”

– Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 584 / 7 septembrie 2025

PĂRINTELE
EMILIANOS
SIMONOPETRITUL
1934 – 2019

DIN ÎMPRĂȘTIERE SPRE UNIREA CU DUMNEZEU: TAINA LITURGHIEI

La taina îndumnezeirii omului și a sfințirii zidirii participă fiecare persoană. Fiecare dintre noi slujește. Omul se oferă pe sine și darurile sale lui Dumnezeu, iar Dumnezeu îi oferă omului darul Lui, Pâinea cea cerească, pe Fiul Lui, spre mâncare și băutură, dimpreună cu toate darurile dumnezeiești ale Sfântului Duh. Devenim sfinți, primim bucurie, pace, iubire, blândețe, Duh Sfânt. Nu ajungem sfinți prin viața noastră, ci Dumnezeu ne sfințește prin această legătură între schimburile de iubire dintre Dumnezeu și om.

Vorbind despre taina unirii, trebuie să luăm în considerare faptul că astăzi, mai mult decât în orice altă epocă, omul trăiește două stări potrivnice față de Liturghie: împrăștierea și dezbinarea. Nimeni nu-i mai poate ținut mintea într-un

loc, ea fuge neîncetat. Existența omenească se împrăștie. Dar și dezbinarea este vizibilă în toate manifestările. Prima, împrăștierea, fărâmițează omul, îl sfărâmă. A doua, dezbinarea, îl dizolvă, îl descompune. Nu există leac mai eficient împotriva acestui bici dublu decât Liturghia, care, nu numai că ne unifică pe noi în noi înșine, dar ne și unește cu Dumnezeu, cu sfinții și cu toată zidirea.

Știm însă că lumea nu este stăpânită astăzi de chipul luminos al unui om, conducător înțelept sau proroc sau conducător duhovnicesc, ci este stăpânită de o concepție sindicalistă. Iar cuvântul „sindicalism”, cu toate sensurile sale, nu numai cu cel social, însemnează „înghesuială, îngrămădeală, târâre după altul”, și așa se ajunge până la o stare infantilă. Lipsește forma care unifică și stăpânește gruparea, faptul de a te lua după altul, stare în care oamenii ajung niște valuri purtate încoace și încolo, nu pot să acționeze, ci numai să se răscole. În plus, lumea se află sub stăpânirea curentelor și sistemelor economice, filosofice, religioase, politice, naturaliste, un întreg sistem de ideologii, care nu-l unesc pe om cu ceilalți, ci îl însingurează de ceilalți, pentru că îl fac să simtă că el este cel adevărat. Dintr-o astfel de stare lipsește Dumnezeu și teologia.

Aceste două elemente ale lumii, împrăștierea și dezbinarea, au urmări profunde în viața psihologică și duhovnicească a persoanelor și, de

aceea, Liturghia este altceva. Ea intră în societatea dezbinată, o ia, o unește cu spațiul liturgic și o preface într-un loc în care e cu putință să se aducă închinare lui Dumnezeu. Cum și-ar putea omul altfel închipui că rațiunea existenței sale este unirea cu Dumnezeu? Toți aleargă, se îmbrâncesc, se zbat. Comuniunea personală, unirea cu Dumnezeu, care dăruiește pacea, bucuria și trăsăturile Dumnezeirii, fără ca personalitatea omului să fie distrusă, este ceva care se păstrează și se împărtășește numai în Liturghie.

Încă din vârsta celei mai fragede pruncii, omul încetează încet-încet, să crească împreună cu Dumnezeu. Copiii de azi sunt educați altfel, nu sunt educați în Dumnezeu. Omul nu se maturizează ca o personalitate dumnezeiesc-omenească. Ba chiar și creștinii înșiși făuresc adesea un creștinism la măsurile omului căzut. Omul trăiește lumea și acceptă Biserica. Acceptă Biserica și trăiește lumea. Are o viață de rând și prețuiește viața bisericească. Prețuiește viața bisericească și trăiește o viață de rând. Asta-i omul!

De aceea, de cele mai multe ori, și Liturghia doar înfrumusețează viața omului, dar nu o umple. Asta însă nu e o viață bisericească! Pierderea vremii și grijile înăbușă trăirea slujbei bisericești. Cine mai merge la Vecernie, la Utrenie? Câți fac Pavcernița? Cine cunoaște slujbele noastre? Cine respectă canoanele Bisericii? Bogăția slujbelor este dată la o parte,

azvârlită într-un colț. Se crede că e de ajuns numai Dumnezeiasca Liturghie – și de multe ori nici măcar ascultarea ei în întregime – ca un fel de audiție și vizionare sfântă cu caracter săptămânal. Credincioșii noștri se mulțumesc cu simpla lor prezență în biserică. Unii, adăugând și Sfânta Împărtășanie, socotesc că sunt mai buni decât cei care numai șed. Dar astfel Liturghia, precum am spus, nu ne hrănește, nu ne schimbă, nu ne înalță la trăiri dumnezeiești. Credem în sfințenie și în arătarea dumnezeiască, dar nu înțelegem sfințenia ca părtășia și însușirea noastră personală și nu stăm din tot sufletul și din toată inima (Mc. 12, 30) înaintea arătării dumnezeiești, ca să devenim și noi sfinți.

Liturghia nu este doar o simplă săvârșire a Dumnezeieștii Euharistii. Este alăturarea cerului și a pământului, a lui Dumnezeu și a oamenilor, a noastră, a tuturor, pentru că fiecare dintre cei prezenți, fiind de față, aleargă împreună, dar nefiind de față, produce o lipsă. Liturghia este viața întregii Biserici, de vreme ce Biserica îl mântuie pe om. Liturghia este lucrarea-energia făcătoare de viață a lui Dumnezeu, participarea omului la Dumnezeu. Așa tâlcuim Liturghia în diferitele dimensiuni pe care le ia și în legăturile noastre cu Dumnezeu.

Biserica este Liturghie și Liturghia este întreaga Biserică. Viața în Biserică este o slujbă duhovnicească. Nu numai o închipuire a slujbei din cer sau a

slujbei veacului viitor, ci este însăși viața noastră, Însuși Hristosul nostru. Liturghia se lucrează în Hristos. Biserica este plecată și întoarsă spre Hristos, lucrează întru El și este lucrată de către El, Îl face prezent. Îl naște înlăuntrul ei.

Căderea a întrerupt pentru o clipă această comuniune armonioasă. Întruparea Cuvântului însă vine foarte grabnic și o reface, și asigură de acum caracterul definitiv al Liturghiei. De atunci, de la întrupare, e valabil cuvântul parabolei: *Iată, toate sunt gata, cheamă-i pe cei poftiți!* Și continuă: *Silește-i să intre!* (Lc. 14, 17-23). Să nu credeți că „silește-i să intre” reprezintă o violare a personalității și a voinței. Este un ebraism care arată iubirea, dragostea, și așteptarea plină de nădejde a lui Dumnezeu. Este ca și cum ar zice slugii: „du-te, aleargă, străduiește-te să afle toți că cina este gata!”. Și singurul lucru care rămâne este propria noastră iubire și propriul devotament. Pentru că, prin separarea și dezbinarea de care suferim de la multele îndeletniciri cu care ne ocupăm, uităm de noi înșine. Ce să ne mai aducem aminte și de Liturghie! Fiecare legătură a noastră cu Dumnezeu este Liturghie.

E nevoie însă de o curățire personală ca să ne întâlnim în mod autentic, zi de zi, cu Dumnezeu. E nevoie de o dezlegarea din chingile celor deșarte și stricăcioase ca să ne legăm de Dumnezeu.

Sursa: manastireasuruceni.md